

MUSÍME ZAVÉST SYSTÉM ŽIVOTASCHOPNÉHO FINANCOVÁNÍ

**Text Pavla Růžičková
Foto Zenon Kísza**

Při spojení slov kůň a rychlost dojdeme logicky k dostihovému sportu. V čele toho českého je od prosince loňského roku opět JUDr. Ing. Jiří Charvát, úspěšný podnikatel, majitel dostihové stáje a dostihového závodiště. Které problémy české dostihy pálí nejvíc a jak se z podnikatele stane majitel dostihových koní?

Byl jste nově zvolen prezidentem Jockey Clubu České republiky a jste první, kdo se do této funkce vrátil. Jaký to je návrat?

Abych řekl pravdu, já jsem o návrat neusiloval, ale personální situace v radě Jockey Clubu vedla k tomu, že by zřejmě nebyl zvolen nikdo jiný, proto jsem nakonec souhlasil s tím, že budu zvolen já.

Co aktuálně trápí český turf nejvíc?

Peníze. Vždycky, když si stanovíte cíle nebo úkol, musíte vycházet ze stavu možného. Tím je porovnání naší situace se situací okolních zemí, které srovnatelné jsou. My se nemůžeme srovnávat s Anglií nebo Francií, protože to jsou země, kde běhá od čtrnácti do dvaceti tisíc koní. Pro nás je

srovnatelnější třeba takové Německo. Jestliže Německo má v tréninku nějakých 2200 dostihových koní a my máme cirká tisíc, pak je takové srovnání už únosné. Je třeba také srovnávat, o kolik se běhá. Když srovnáme, o kolik se běhá na jednoho koně, tedy když vydělíme celkové peníze počtem koní, zjistíme, že o nejméně peněz se běhá právě u nás a na Slovensku. Zatímco ve Francii se běhá asi o 13 000 eur na koně a v Anglii o 10 000, tak u nás se běhá o 1500 eur. Hůř je na tom jen Slovensko. Ve srovnání s obdobím před pěti lety podíl klesá. Snižuje se celkový objem dotací i dotace na jednoho koně, který u nás trénuje. Zhoršení za posledních pět let je trochu pochopitelné, byl covid, ale dostali jsme se do perspektivně neúnosné situace. Pokud chceme situaci udržet, tedy tisíc koní a 48 až 50 dostihových dnů v roce, tak musíme dosáhnout výrazného zvýšení financí na ceny a majitelské prémie. Proběhla první rada Jockey klubu, která si dala jasný úkol, že každý rok musejí dotace a majitelské prémie narůst o deset až jedenáct procent. Konkrétně v roce 2023 to bylo 38,8 milionů korun, v letošním roce to bude 44, příští rok 49, pak 55 a 60 milionů, na které se musíme dostat po čtyřech letech, kdy budeme končit. Tím překonáme inflaci za posledních pět let. Vytvoříme tedy alespoň o něco lepší podmínky, než jaké byly před pěti lety.

Jak toho docílíte?

Docílit se toho dá buď cestou nahodilou, nebo cestou pravidelných zdrojů. Cesta nahodilá znamená, že to někdo zaplatí, ale my musíme především najít systém, který umožní životaschopné samofinancování. Máme tisíc koní v tréninku, trénování a péče o koně stojí řekněme až 200 tisíc na koně, to znamená 200 milionů, a dnes běháme do čtyřiceti milionů. Je to nepoměr,

Fort Medoc, teprve pětiletá hvězda stáje Dr. Charvát, má na kontě šest startů a šest vítězství

větší než ve srovnatelných zemích, kde se často běhá asi o čtyřicet procent nákladů. Zátěž z této disproporce nesou majitelé. Druhou zátěž nesou dostihová závodiště. V podstatě všechna v republice jsou ve ztrátě. Mohu to potvrdit coby většinový majitel mosteckého závodiště, které jsem musel koupit, protože jsem měl strach, zda bude kde pořádat dostihy. Nevytváříme žádné náklady uměle, snažíme se šetřit, a přitom máme každý rok sedm milionů ztrátu. Takže ke ztrátě, kterou nesou

majitelé, se připočítávají ztráty závodíšť. Nemůžeme tlačit na závodíště, aby pořádala více dostihů, protože tím prohloubí svoji ztrátu. My, tedy Jockey Club, musíme najít systém a zajistit pravidelné financování z jiných zdrojů.

Zdroje jsou v zásadě ze dvou skupin, jednak sázky, a to jak domácí, tak zahraniční, pak to je pochopitelně větší podíl státu. Protože nejsme olympijský sport, nepatříme pod Ministerstvo školství a tělovýchovy ČR, ale pod Ministerstvo zemědělství ČR, které

„Já se na skoky nedívám, vždycky se otočím a pak se ptám, jestli to bylo dobrý,“ popisuje Jiří Charvát, jak trpí na překážkách. Zde jeho Tzigan du Berlais bojuje o vítězství ve Velké pardubické

přispívá nově celkovou částkou 12,7 milionů korun; doposud to bylo 6,8 milionů, což byl příspěvek asi patnáct let starý, tedy horko těžko pokrývá inflaci. Ovšem pokud to srovnáme s podporou teplokrevného chovu, kde stát vlastní dva hřebčiny, přispívá na každého koně, který splní výkonostní zkoušky, tak musíme od ministerstva získat příspěvky vyšší. Druhým zdrojem je daň z hazardu – sázkové společnosti nabírají sázky na dostihy, odvádějí z toho státu daň z hazardu, ale dostihy zpátky nic nedostávají. Musíme vyjednat, aby se část této daně, kterou stát inkasuje ze sázek na dostihy, do dostihů vracela.

Pokud se nám to podaří, vytvoříme předpoklady pro samofinancování dostihů. Rada Jockey Clubu se k tomu zavázala. Když se nám to nepodaří, musíme odstoupit a pustit ke kormidlu jiné.

Jezdecký sport dnes kromě nedostatků financí bojuje také s takzvanou sociální licenci, tedy s tím, jak ho vnímá široká veřejnost. Bohužel sílí hlasy ochránců a pseudoochránců zvířat, považujících samotnou jízdu na koni za týrání. Trápí to i dostihy?

Je těžké, že se koní nemůžeme zeptat, zda závodit chtějí nebo nechťejí. Pepíka Váni, který leze do sedla ještě po šedesátce, se ptát nemusíte, ten to dělá dobrovolně. Na druhé straně, ani nám lidem se nechce každé ráno v šest do továrny, život není jen o absolutní svobodné vůli, co by kdo chtěl, ale také o tom, co kdo musí. Je krásné, že máme rádi zvířata, ale předně bychom měli mít rádi lidi. A osudy lidí nás bohužel často nezajímají. Ochránci zvířat dělají záslužnou činnost, jen se to nesmí dostat do extrémů – ani ochrana, ani zneužívání zvířat. Za mě by se všichni lidé, ochránce zvířat nevyjímaje, měli nejprve podívat sami na sebe a třeba na to, jak se starají o své rodiče.

Jste majitel nejúspěšnější dostihové stáje u nás, jak jste ke koním vlastně přišel?

Úplně náhodou. Asi před pětadvaceti lety jsem byl často na Moravě, protože jsem tam kupoval podnik. Moje manželka mi vyčítala, že se nestarám o děti a že jim mám koupit aspoň poníka. Bydleli jsme v Kutné Hoře, tak jsem se vypravil do Kladruha, zašel do místní

hospody za chlapama a řekl: chlapi, já se nemůžu domů vrátit bez koně. Pan Machek starší mě tenkrát poslal za paní Rosůlkovou, která mi prodala poníka, který se jmenoval Gladiátor. Na něm se naučil jezdit můj nejstarší syn. Postavili jsme za podnikem stáj, ale doma mi zase říkali, že jsem úplně hloupý, kůň je sám a je mu smutno, protože je to stádové zvíře. Tak jsme koupili dalšího koně, já se naučil jezdit, a člověk, který mě doprovázel při nákupu koní, mě seznámil s panem Havlíčkem. Seznámení si pamatuju opravdu přesně, šli jsme tenkrát v Pardubicích po závodišti před tribunami a Havlíček na můj doprovod halekal: Honzo, kde máš toho hňupa s těma prachama? Tak takhle jsem já vstoupil do světa dostihů.

Podle čeho dnes kupujete koně?

Já nakupuju podle papírů, protože koním nerozumím, nemám na to oko. Když kupuju ročky i starší koně, tak rozhoduje původ. Když jsem koupil koně a nepřipravil se na to, tak se mi to nikdy nepodařilo.

Ryzákovci Fort Medoc se v Pardubicích líbí

Podle čeho vybíráte jména? Máte nějaký systém?

Nemám, je to takové zoufalství. Jsem mírně pověřivý, třeba podle literárních postav už koně nepojmenovávám, to mi štěstí nepřineslo. To spíš po vínu a alkoholu...

Podle čeho si vybíráte trenéry?

Už si nevybírám, já mám jen jednoho. Protože on není schopný trénovat pro někoho jiného a já nejsem schopný vyjít s nikým jiným než s ním, i když spolu vycházíme trochu komplikovaně. On je výborný, umanutý, pro koně zapálený, málokdy si nechá něco říct, ale věnuje se práci na sto procent. Jednoduché to není, já bych ocenil, kdyby byl otevřenější, míň zarputilý.

Máte v tréninku asi pětadvacet koní, dá se v takovém množství ještě udržet přehled?

To není tak strašné, navíc je každou chvíli nějaký kůň zraněný, takže neběhají všichni, udržet si o nich přehled jde.

Kdo rozhoduje o tom, který kůň bude kde trénovat, vy nebo trenér?

Víceméně trenér.

Máte firemní heslo „Máme koně v každém dostihu“, vztahuje se to i na vaši dostihovou stáj? Máte sprintery, mílaře i vytrvalce?

To je z jiného důvodu – podnikáme v hydraulice a jako jedni z mála v Evropě vyrábíme opravdu všechny prvky, tedy agregáty, válce, trubky, hadice, šroubení... Tuto naši výhodu metaforicky vyjadřujeme dostihovým sloganem.

V dostizích jsme se poslední dobou víc věnovali překážkám, ale teď se bu-

deme věnovat i rovinám, tak se k tomu heslu obloukem vrátíme také v dostizích.

Máte mezi svými koňmi nějakého oblíbence?

Já jsem už starý, oblíbené mám naše důchodce, co máme doma. Třeba De Roberto nebo Tzigane du Berlais, ti už odpočívají jako já. Máme za podnikem ve Zbraslavicích stáje, kde si užívají důchod.

Mottem tohoto vydání je rychlost jako taková, která k dostihům neodmyslitelně patří, vy sám máte raději roviny nebo překážky?

Já nevím, když jsou překážky, já se na skoky nedívám. Tak asi spíš roviny. Ale tam je zase hrozně rychle hotovo.

Dostihoví koně se chovají pro rychlost, to je pravda. Český dostihový sport má větší úspěchy v překážkách, protože v překážkách je také větší přidaná hodnota trenéra a přípravy. V rovinných dostizích je to především o vlastnostech koně, u překážek je to napínavější. Asi si neumím vybrat, mám rád obojí. ☺

